

Arrest

nr. 213 094 van 28 november 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 augustus 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. VANDEPUTTE, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 10 januari 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als descendant van haar Belgische vader.

1.2 Op 9 juli 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), die op 10 juli 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 10.01.2018 werd ingediend door:

Naam: E(…)

Voorna(a)m(en): Mai(…)ou(…)

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (…)

Geboorteplaats: (…)

Identificatienummer in het Rijksregister: (…)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde E(…) A(…), (RR: (…)). Dienovereenkomstig zijn in eerste orde de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Betrokkene is ouder dan 21 jaar en dient dus aan te tonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Ter staving van het ten laste zijn worden de volgende documenten voorgelegd:

- Attesten OCMW Antwerpen dd. 21.02.2018 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun krijgen / aangevraagd hebben.

- Verzenden van geld via A(…) Bank van de referentiepersoon naar E(…) Mi(…)ou(…) en E(…) Mai(…)aou(…), alsook naar betrokkene voor de periode vanaf 24.10.2011 tot en met 28.06.2017 voor een totaal bedrag van 15402,79 euro. Enkel de stortingen aan betrokkene zelf, namelijk de stortingen aan E(…) Mai(…)ou(…) kunnen in overweging worden genomen. Het is niet omdat de bedragen kennelijk telkens op de zelfde bankrekening werden overgemaakt, daarom moet verondersteld worden dat de bedragen telkens aan betrokkene werden overgemaakt en dat zij als enige toegang had/heeft tot die rekening. Met de enkele storting op naam van betrokkene dd. 24.10.2011 van 10000 DHS kan heden niet aannemelijk gemaakt worden dat zij van deze steun daadwerkelijk afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien gedurende 7 jaar. De storting is bovendien niet recent genoeg om als bewijs ten laste te dienen van voor de komst naar België en in het land van herkomst.

- Attestation du Revenu Global Imposé au titre de l'année 2017/2016 dd. 6.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten verwierf in inkomstenjaar 2016. Dit attest spreekt enkel over inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017 en zegt niets over de jaren ervoor en of betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven. De onvermogensdheid van in het land van herkomst is hiermee aldus niet afdoende aangetoond.

- Attestation de non Assujettissement à l'ir sur les revenus fonciers à la taxe d'habitation et à la taxe service communaux, dd. 06.12.2017 waaruit blijkt dat betrokkene geen eigendommen of onroerende goederen heeft in Marokko op haar naam.

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op

het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 10.01.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst.

Bijkomstig kan ook opgemerkt worden dat in artikel 3 van het huurcontract te lezen staat dat het gehuurde appartement mag bewoond worden door 2 of 4 personen. Er dient gewezen te worden op het feit dat de woonst echter nu reeds door 5 personen bewoond wordt, namelijk referentiepersoon en zijn echtgenote, alsook hun 3 zonen. Het is dus niet geheel duidelijk of betrokkene wel degelijk terecht kan bij referentiepersoon.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. (...)"

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van artikel 40ter, § 2, 2° van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Zij zet in haar synthesememorie in dit verband het volgende uiteen:

“2.1.1. Inleiding

5. In de weigeringsbeslissing na een aanvraag gezinshereniging met de Belgische vader van verzoekster beroept verwerende partij zich ten eerste op de foutieve schrijfwijze van de naam van verzoekster. De referentiepersoon deed geldstortingen naar “Mai(...)aou(...)” en “Mi(...)ou(...)” in plaats van “Mai(...)ou(...)” (correcte schrijfwijze). Dit wordt door verwerende partij voor gehouden als aparte personen, maar met hetzelfde bankrekeningnummer (stuk 2). Ze stellen tevens dat men er niet vanuit kan gaan dat desondanks er altijd naar hetzelfde bankrekeningnummer gestort werd concludant daarom de enige was die toegang had tot die rekening. Er werd slechts één geldstorting gedaan naar met de juiste schrijfwijze van de naam (stuk 3). Verwerende partij houdt daarom voor dat er onvoldoende geld werd overgemaakt om van levensonderhoud te kunnen spreken.

Ten tweede houdt de verwerende partij voor dat aangezien er slechts het bewijs werd voorgelegd van inkomstenjaar 2016, aanslagjaar 2017 het onvermogen in het land van herkomst onvoldoende bewezen wordt. Verwerende partij houdt in hun nota met opmerkingen voor dat

De bestreden beslissing schendt artikel 40ter, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet (hierna: "Vw."), de materiële motiveringsplicht, en de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en dit om hierna volgende redenen.

2.1.2. Toepasselijke regelgeving en beginselen

6. Op verzoeksters verblijfsaanvraag die zij heeft ingediend op basis van het verwantschap met haar Belgische vader is artikel 40bis, §2, 3° jo. 40ter Vw van toepassing.

Artikel 40bis, §2, 3° Vw. luidt als volgt: (...)

Artikel 40ter bepaalt het volgende: (...)

Artikel 50, § 2, 7° van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹ (hierna: Vreemdelingenbesluit) bepaalt hierover nog dat een familielid, bedoeld in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, moet overmaken: (...) (onderlijning toegevoegd)

8. Verwerende partij stelt terecht en conform de vreemdelingenwet dat voor gezinshereniging met een Belg een bloedverwant in neergaande lijn deze ofwel jonger dan 21 jaar oud moet zijn ofwel ten laste moet zijn van de persoon waarmee gezinshereniging wordt aangevraagd vooraleer er sprake kan zijn van gezinshereniging conform artikel 40bis, §2, 3° Vw.

In de nota met opmerkingen, ingediend door de Staatssecretaris voor asiel en migratie, waarin wordt vermeld dat niet afdoende werd bewezen dat eisende partij ten laste is. Dit is volgens eisende partij louter gebaseerd op hun deloyale interpretatie van de foutieve naamspelling in de stortingsbewijzen. Dit des te meer aangezien de vader van verzoekster deze stortingen diende te maken via een bankkantoor -gelet op zijn leeftijd is hij niet mee met allerlei bankapplicaties- waarbij de naam van zijn dochter foutief werd gespeld door bankmedewerkers.

De interpretatie van verwerende partij -die ook in de nota wordt doorgetrokken- dat nergens uit kon afgeleid worden dat slechts één iemand de desbetreffende bankrekening gebruikt, is dan ook een deloyale houding. Men kan onmogelijk veronderstellen dat "toevallig" door drie personen met de namen Mai(...)ou(...) E(...), Mi(...)ou(...) E(...) en Mai(...)aou(...) E(...) een bankrekening wordt gedeeld en dat dezer drie afzonderlijke personen uitmaken. Voor een dergelijke interpretatie is er wel degelijk een deloyale houding nodig.

9. In tegenstelling tot wat verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, houdt verzoekende partij voor dat er wel degelijk afdoende werd aangetoond dat verzoekende partij onvermogen is. Verzoekende partij houdt dan ook vol dat de nodige stukken werden overgemaakt in de vorm van het "attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/2016". Daaruit blijkt wel degelijk dat verzoekende partij geen inkomen heeft.

10. Op grond van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel is verwerende partij ertoe gehouden op het moment van de beslissing rekening te houden met alle concrete gegevens uit het dossier.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid immers de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het bestuur dient zich op afdoende wijze te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Een zorgvuldige beslissing impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concreet geval tot zijn besluit komt. Aan de bestuursbeslissing moet een nauwgezette belangenafweging ten grondslag liggen.

Verwerende partij houdt vol in hun nota dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd nageleefd. Verzoekende partij is het daar overduidelijk mee oneens. Noodzakelijkerwijs dient verwerende partij aldus rekening te houden met het gehele feitelijke dossier, waarbij zij tevens oog heeft voor de feitelijke (gezins)situatie van verzoeker en voor alle elementen die verzoeker ter staving van zijn aanvraag heeft voorgelegd. Dit is naar mening van verzoekende partij onvoldoende gebeurd, gelet op de kwaadwillige interpretatie van de stortingsbewijzen waarop een schrijffouten in de naam zijn opgedoken. Dat de gelden naar een en dezelfde rekening werden overgeschreven, wordt door verwerende partij niet in overweging genomen.

2.1.3. Wat betreft de persoonlijke situatie van verzoeker

11. Desondanks dat verwerende partij blijft volhouden in de nota van opmerkingen dat dit een correcte inhoudelijke beslissing is, blijft verzoekende partij overtuigd van het tegendeel. Een dergelijke naamschrijfwijze van geldstortingen die allemaal gebeuren naar dezelfde rekening in Marokko kan alleen met kwade wil gezien worden als niet afdoende bewijs van ten laste zijn.

Verzoekster kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij met zijn dossier uiterst onzorgvuldig is omgesprongen en daarenboven een deloyale houding hanteert. De ongelukkige schrijffout in de mededelingen van de geldtransacties worden hier moedwillig gezien als een eventueel tweede en derde (!) persoon die ook gebruik zou maken van de desbetreffende rekening. Nochtans bevatten de mededelingen slechts 1 letter verschil. Daarenboven wijst niets erop dat de rekening in Marokko door meer dan een iemand gebruikt wordt. Meer nog, de bank bevestigt zelf dat mevrouw Mai(...)ou(...) E(...) de enige gebruiker is van deze bankrekening (stuk 4). Er is geen enkel bewijs dat de zienswijze van verweerder ook maar ergens kan staven en dat er dus twee of drie personen gebruik zouden maken van deze rekening die dan nota bene ook nog Mai(...)ou(...) (correcte naam) en Mai(...)aou(...) en Mi(...)ou(...) (beide spelfouten) zouden heten.

Dit leidt ertoe dat het totaal bedrag van de stortingen neerkomt op 15402,79 euro. Het equivalent is 169.446 dirham en is een bedrag waarvan men in Marokko verspreidt over een kleine zeven jaar goed kan leven (stukken 2-3). Het betreft hier geen marginaal bedrag dat werd overgemaakt naar Marokko.

12. Voorts meent verwerende partij na beoordeling van verzoeksters situatie (m.n. vader en de rest van de familie wonen in België, ze bezit geen onroerende goederen in Marokko, ze heeft er geen inkomen) te kunnen besluiten er geen beletsels voorhanden zijn voor een terugkeer naar haar land van herkomst.

Verzoekende partij dient op te merken dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten omvat. Verzoekster stelt vast dat verwerende partij zijn situatie op een kennelijk onzorgvuldige en onredelijke manier beoordeelde, hetgeen o.m. uit het reeds aangehaalde blijkt.

13. Aangaande de gezinssituatie van verzoeker, stelt verwerende partij, zowel in de weigeringsbeslissing als in hun nota, het volgende:

“Bijkomstig kan opgemerkt worden dat in artikel 3 van het huurcontract te lezen staat dat het gehuurde appartement mag bewoond worden door 2 of 4 personen. Er dient gewezen te worden op het feit dat de woonst echter nu reeds door 5 personen bewoond wordt, namelijk de referentiepersoon en zijn echtgenote, alsook hun 3 zonen. Het is dus niet duidelijk of betrokkene wel degelijk terecht kan bij referentiepersoon.”

De betrokken huurwoning is wel degelijk voldoende ruim voor alle betrokkenen. De twee oudste broers van verzoekster staan namelijk op het punt de ouderlijke woning te verlaten en samen een appartement te zoeken om zo plaats te maken voor verzoekster en de jongste broer Omar. Dit leidt ertoe dat er opnieuw vier personen wonen in het appartement, hetgeen perfect haalbaar is.

14. Verwerende partij merkt ook nog op dat er onvoldoende aangetoond zou zijn dat verzoekster onvermogen was in het land van herkomst, terwijl verzoekster stukken voorlegt dat aantoonde dat ze geen inkomsten verwierf in Marokko (stuk 5). Er werden daarbij ook stukken neergelegd die aantonen dat verzoekster geen onroerend goed bezit in Marokko (stuk 6).

15. Verzoekende partij kan zich niet van de indruk ontdoen dat de verwerende partij zijn dossier in het geheel niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld, dat zij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat uit het geheel der feiten wel heel erg duidelijk blijkt dat “Mi(...)ou(...)” en “Mai(...)aou(...)” wel degelijk een en dezelfde persoon is zijnde “Mai(...)ou(...)” en dat het hier een louter foutieve schrijfwijze betreft.

In ieder geval heeft verwerende partij de persoonlijke situatie van verzoekster op een kennelijk onzorgvuldige wijze beoordeeld.

Verzoekende partij kan niet anders dan vaststellen dat verwerende partij tekort schiet in de naleving van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht.

16. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt conform het arrest van de Raad van State dd. 22/11/2012 echter het volgende in: “de zorgvuldigheid verplicht de overheid meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen”.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. De beslissing dient gesteund te zijn op alle gegevens van het dossier en alle daarin vervatte stukken.

Het wezen dan ook duidelijk dat door het weigeren van de stortingsbewijzen op naam van “Mi(...)ou(...)” en “Mai(...)aou(...)” E(...) die op dezelfde bankrekening worden gestort als de gelden van “Mai(...)ou(...)” E(...) een deloyale en onzorgvuldige houding uitmaakt. Een loyale interpretatie is hier gepast aangezien het overduidelijk om een en dezelfde persoon gaat. Daarenboven werd door de bank nog bijkomend bevestigd -gelet op deze deloyale houding van Dienst Vreemdelingenzaken- dat de enige gebruiker van de bankrekening mevrouw Mai(...)ou(...) E(...) is (stuk 2). Hiervoor kon er ook al in alle redelijkheid vanuit worden gegaan dat Mai(...)ou(...), Mi(...)ou(...) en Mai(...)aou(...) een en dezelfde persoon is die de bankrekening gebruikt. In casu werd er dan ook een onredelijk besluit genomen gelet op de namen die voorkomen op de overschrijvingen: deze zijn zo gelijkaardig dat een normale interpretatie voorhoudt dat het hier gaat over één en dezelfde persoon.

17. De overschrijvingen werden door de vader van verzoekster gedaan via de bank. Gelet op zijn leeftijd is hijzelf niet mee met de laatste technologieën en de gegevens en mededeling werd aldus ingetypt door een bankmedewerker. Het is dan ook daardoor dat de naam telkens foutief gespeld werd. “Mai(...)ou(...)” is een naam die zich moeilijk laat spellen door de niet- Arabische leefgemeenschap.

2.1.6. Conclusie omtrent het eerste middel

18. Artikel 40bis, §2, 3° Vreemdelingenwet vereist voor gezinshereniging met een Belg dat kinderen ouder dan 21 jaar ter hunner laste zijn. Inzake voldoet mevrouw Mai(...)ou(...) E(...), verzoekster, aan deze voorwaarden. Ze heeft zelf geen inkomsten in haar land van herkomst (Marokko) en ontvangt gelden van haar Belgische vader die dienen als levensonderhoud. Dienst Vreemdelingenzaken levert echter een bijlage 20 (beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten) af. Zij houden hierbij geen rekening met de stortingsbewijzen daar deze de naam Mi(...)ou(...) of Mai(...)aou(...) i.p.v. Mai(...)ou(...) bevatten. Verzoekster is daarenboven ook nog eens de enige die deze rekening gebruikt. DVZ geeft hiermee duidelijk een deloyale houding aan waarbij ze de zorgvuldigheidsplicht schendt.

De schending van artikel 40bis, § 2, 3° Vw., van de materiële motiveringsplicht, en van de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur wordt zodoende aangetoond.

Het middel is gegrond.”

3.2 De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen met betrekking tot het eerste middel het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 40ter, §2, 2° van de Vreemdelingenwet,*
- De materiële motiveringsplicht,*
- De zorgvuldigheidsplicht.*

Verzoeker diende op 10.01.2018 een aanvraag gezinshereniging in zijn hoedanigheid van bloedverwant in neergaande lijn van dhr. A(...) E(...) en dit in toepassing van artikel 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stipuleert als volgt: (...)

Verwerende partij wijst er verder op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie terecht werd vastgesteld dat de verzoekende partij dient aan te tonen ten laste te zijn van de referentiepersoon.

(...)

Rechtstreekse bloedverwanten kunnen slechts een verblijfsrecht erkend zien indien ze materieel worden ondersteund door hun familielid dat in België verblijft, omdat ze niet in hun eigen basisbehoeften kunnen voorzien en die afhankelijkheid reeds bestaat in het land van oorsprong of herkomst.

Dit blijkt uit het arrest Reyes van het Hof van Justitie (zaak C-423112 van 16 januari 2014), waarin gesteld werd: (...)

De vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid dient door het bestuur in concreto te worden onderzocht, waarbij dient nagegaan te worden of er sprake is van 'een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1105, Jia).

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie geheel terecht werd geoordeeld dat verzoekende partij in gebreke blijft om op afdoende wijze aan te tonen dat zij ten laste zijn van de referentiepersoon.

Er werd hierbij rekening gehouden met alle door verzoekende partij overgemaakte documenten, en de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op een correcte wijze besloten dat verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn: er is onvoldoende aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financiële en/of materiële ondersteuning behoefde om in haar basisbehoeften te voorzien. Er blijkt niet dat er sprake is van een reële afhankelijkheidsrelatie van in het land van herkomst tot op heden.

Verzoekende partij uit kritiek op de beoordeling van de geldstorting door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft evenwel terecht kunnen vaststellen dat het geld werd verzonden van de referentiepersoon aan Mi(...)ou(...), Mai(...)aou(...) en verzoekende partij zelf. Er werd door verzoekende partij geen document voorgelegd waaruit de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging had moeten kunnen afleiden dat er sprake was van schrijffouten.

Er werd dan ook niet kennelijk onredelijk besloten dat het niet is omdat de bedragen kennelijk telkens op de zelfde bankrekening werden overgemaakt, dat moet worden verondersteld dat de bedragen telkens aan betrokkene werden overgemaakt en dat zij als enige toegang had tot die rekening.

Verzoekende partij kan thans niet dienstig een document neerleggen in het kader van de huidige procedure waaruit blijkt dat verzoekende partij de enige is die toegang heeft tot de desbetreffende rekening. Verweerder laat gelden dat dit niet kan in het kader van het annulatiecontentieux.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

In geen geval kan de beoordeling van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging als deloyaal of onzorgvuldig worden beschouwd. Het is aan de verzoekende partij om haar aanvraag te staven met duidelijke en niet voor twijfel vatbare stukken.

Met de enkele storting dd. 24.10.2011 op naam van verzoekende partij (10000 DHS) kan heden niet aannemelijk worden gemaakt dat zij van deze steun daadwerkelijk afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien gedurende 7 jaar. De storting is bovendien niet recent genoeg om als bewijs ten laste te dienen van voor de komst naar België en in het land van herkomst.

Nopens het door verzoekende partij voorgelegde 'attestation du revenu global impose au titre de l'annee 2017/16' dd. 06.12.2017 waaruit blijkt dat verzoekende partij geen inkomsten verwierf in inkomstenjaar

2016, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht vastgesteld dat dit attest niets zegt over de jaren ervoor en of betrokkene toen al dan niet inkomsten wist te verwerven.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij ongestaafd voorhoudt, heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht gemotiveerd dat de onvermogenheid van in het land van herkomst niet afdoende is aangetoond.

De bestreden beslissing werd inderdaad genomen zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft als besluit terecht gesteld dat verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet om verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Er werd overigens ook terecht benadrukt dat het gegeven dat verzoekende partij sedert 10.01.2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon is gedomicilieerd, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. De verzoekende partij betwist dit overigens niet.

Terwijl de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht bijkomstig heeft opgemerkt dat in artikel 3 van het huurcontract te lezen staat dat het gehuurde appartement mag worden bewoond door 2 of 4 personen. De woonst wordt nu echter al bewoond door 5 personen, zodat het de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging terecht niet duidelijk is of verzoekende partij wel degelijk terecht kan bij de referentiepersoon.

De a posteriori en ongestaafde beweringen als zouden de twee oudste broers op het punt staan om de ouderlijke woning te verlaten, zijn niet eerder aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ter kennis gebracht. Deze beweringen kunnen overigens ook niet op hun waarachtigheid worden getoetst.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft – na beoordeling van de door verzoekende partij overgemaakte stukken – terecht een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoekende partij de schending aanvoert.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid dan weer de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name de artikelen 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 40ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen; (...)”

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat de verzoekende partij de schending inroept van artikel 40ter, § 2, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling heeft echter betrekking op een minderjarig kind van een Belg, terwijl de verzoekende partij meerderjarig is (hetgeen de verzoekende partij ook zelf aangeeft). Uit de verdere uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt echter dat sprake is van een materiële vergissing en dat kan aangenomen worden dat zij doelt op het wel relevante artikel 40ter, § 2, 1° van de vreemdelingenwet.

Vervolgens wijst de Raad erop dat geen van beide partijen het motief in de bestreden beslissing betwisten dat de verzoekende partij ouder is dan 21 jaar en dus moet aantonen ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon (*in casu* de vader van de verzoekende partij). De daaropvolgende vaststelling van de gemachtigde dat, om als ‘ten laste’ te worden beschouwd, er reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine, wordt ook niet betwist. De Raad gaat dan ook niet verder in op de interpretatie van het begrip ‘ten laste’.

De verzoekende partij voert in haar synthesesmemorie aan dat zij, in tegenstelling tot hetgeen de gemachtigde in de bestreden beslissing heeft vastgesteld, wel degelijk afdoende heeft aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst en dat zij wel degelijk heeft aangetoond van in het land van herkomst ten laste te zijn van de Belgische referentiepersoon.

Zij richt zich hierbij meermaals tegen het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot geldverzendingen door de referentiepersoon.

De gemachtigde stelde in dit verband vast dat er voor de periode van 24 oktober 2011 tot en met 28 juni 2017 via A. Bank geld werd verzonden van de referentiepersoon naar E. Mi(...)ou(...), naar E.

Mai(...)aou(...) en naar de verzoekende partij, voor een totaal bedrag van 15 402,79 euro. De gemachtigde oordeelt dat enkel de stortingen aan de verzoekende partij zelf, namelijk die aan E. Mai(...)ou(...) in overweging kunnen worden genomen. Volgens de gemachtigde is het niet omdat de bedragen kennelijk telkens op dezelfde bankrekening werden overgemaakt, dat daarom moet worden verondersteld dat de bedragen telkens aan de verzoekende partij werden overgemaakt en dat zij als enige toegang had/heeft. De gemachtigde besluit dat met de enkele storting op naam van de betrokkene van 24 oktober 2011 van "10000 DHS" niet aannemelijk kan worden gemaakt dat zij van deze steun daadwerkelijk afhankelijk was om gedurende zeven jaar in haar levensonderhoud te voorzien, en dat de storting bovendien niet recent genoeg is om als bewijs te dienen van voor de komst naar België en in het land van herkomst.

De verzoekende partij voert aan dat de gemachtigde kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk heeft gehandeld door deze stortingen niet te aanvaarden. Zij wijst erop dat men onmogelijk kan veronderstellen dat "toevallig" door drie personen met de namen Mai(...)ou(...) E., Mi(...)ou(...) E. en Mai(...)aou(...) E. een bankrekening wordt gedeeld en dat deze drie afzonderlijke personen uitmaken. Zij benadrukt dat het gaat om een ongelukkige schrijffout, waarbij het gaat om één letter verschil, en dat deze schrijffout moedwillig wordt gezien als een eventueel tweede en derde persoon die ook gebruik zou maken van de desbetreffende rekening. Zij geeft aan dat niets erop wijst dat de rekening in Marokko door meer dan één iemand wordt gebruikt en dat de bank zelf bevestigt dat mevrouw Mai(...)ou(...) E. de enige gebruiker van deze bankrekening is. Zij wijst erop dat er geen enkel bewijs is dat de zienswijze van de gemachtigde ook maar ergens kan staven en dat er dus twee of drie personen gebruik zouden maken van deze rekening die dan *nota bene* ook nog Mai(...)ou(...) (correcte naam) en Mai(...)aou(...) en Mi(...)ou(...) (beide spelfouten) zouden heten. De verzoekende partij besluit dat dit ertoe leidt dat het totale bedrag van de stortingen neerkomt op 15 402,79 euro, dat het equivalent 169 446 dirham is, een bedrag waarvan men in Marokko verspreid over een kleine zeven jaar goed kan leven, en dat het hier geen marginaal bedrag betreft dat werd overgemaakt naar Marokko. Verder in haar synthesesmemorie stelt de verzoekende partij nog dat zij zich niet van de indruk kan ontdoen dat de gemachtigde haar dossier in het geheel niet met de nodige zorgvuldigheid heeft behandeld, dat hij op geen enkele wijze rekening heeft gehouden met het feit dat uit het geheel der feiten wel erg duidelijk blijkt dat "Mi(...)ou(...)" en "Mai(...)aou(...)" wel degelijk een en dezelfde persoon is zijnde "Mai(...)ou(...)" en dat het hier een louter foutieve schrijfwijze betreft. Ten slotte geeft de verzoekende partij nog aan dat de overschrijvingen door de vader van de verzoekende partij via de bank werden gedaan, dat deze gelet op zijn leeftijd zelf niet mee is met de laatste technologieën en de gegevens en mededeling aldus door een bankmedewerker werden ingetypt, waardoor de naam telkens foutief werd gespeld.

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat de naam van de verzoekende partij Mai(...)ou(...) E is. Ook wordt niet betwist dat inderdaad alleen op 24 oktober 2011 een storting werd gedaan door de referentiepersoon naar de begunstigde Mai(...)ou(...) E. ten bedrage van "10000 DHS", en dat de overige stortingen werden gedaan naar Mi(...)ou(...) E. of Mai(...)aou(...) E. als begunstigten. In de bestreden beslissing erkent de gemachtigde verder uitdrukkelijk dat het telkens dezelfde bankrekening betrof.

De Raad stelt vervolgens vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de overschrijvingen inderdaad telkens naar hetzelfde rekeningnummer zijn gebeurd. Daarnaast blijkt dat de achternaam van de drie begunstigten ook telkens identiek is, met name E. Zoals de verzoekende partij meermaals aangeeft, is er enkel een verschil in de voornaam, waarbij het telkens om één letter gaat. In de schrijfwijze die afwijkt van de juiste schrijfwijze van de voornaam van de verzoekende partij, Mai(...)ou(...), is de letter 'a' hetzij weggevallen in het eerste deel van de voornaam (Mi(...)ou(...)), hetzij toegevoegd aan het tweede deel van de voornaam (Mai(...)aou(...)). Op deze ene letter teveel of te weinig na, is de voornaam volledig identiek. In deze omstandigheden kan de verzoekende partij dan ook gevolgd worden waar zij stelt dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde om ervan uit te gaan dat het om drie verschillende personen met een *quasi*-identieke naam zou gaan, die alledrie gebruik maken van dezelfde bankrekening. De motivering in de bestreden beslissing dat het niet is omdat de bedragen kennelijk telkens op dezelfde bankrekening werden overgemaakt, dat daarom moet worden verondersteld dat de bedragen telkens aan de verzoekende partij werden overgemaakt en dat zij als enige toegang had/heeft, is gelet op de specifieke omstandigheden van de zaak, dan ook kennelijk onredelijk. In deze zin ligt een schending van de materiële motiveringsplicht voor.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de gemachtigde terecht heeft kunnen vaststellen dat het geld werd verzonden van de referentiepersoon aan Mi(...)ou(...), Mai(...)aou(...) en de verzoekende partij zelf. Zij geeft daarbij aan dat de verzoekende partij geen document heeft voorgelegd

waaruit de gemachtigde had moeten kunnen afleiden dat er sprake was van schrijffouten. De Raad stelt vooreerst vast dat de verwerende partij niet ingaat op het betoog van de verzoekende partij (dat zij ook al in haar verzoekschrift had gevoerd) over de grote gelijkenis tussen de schrijfwijzen van de drie voornamen onderling, over het feit dat de twee afwijkende voornamen slechts één letter verschillen van de voornaam van de verzoekende partij, en over het feit dat de achternamen identiek zijn aan elkaar en dus ook aan die van de verzoekende partij. Daarnaast blijkt uit het administratief dossier inderdaad niet dat de verzoekende partij een document heeft voorgelegd waaruit de gemachtigde had moeten kunnen afleiden dat er sprake was van schrijffouten. In de geschetste concrete omstandigheden van de zaak kan de verwerende partij echter niet in redelijkheid voorhouden dat de verzoekende partij had kunnen voorzien dat de gemachtigde eraan zou twijfelen of haar bankrekening wel enkel door haar en niet ook door twee andere personen met een *quasi*-identieke voornaam en een identieke achternaam zou worden gebruikt. Bijgevolg kan de verwerende partij ook niet in redelijkheid voorhouden dat de verzoekende partij een document had moeten voorleggen waaruit blijkt dat sprake is van schrijffouten, of dat zij had kunnen voorzien dat de betrokken stukken niet duidelijk en voor twijfel vatbaar zouden zijn. De verwerende partij kan zodoende niet aannemelijk maken dat niet kennelijk onredelijk werd besloten dat het niet is omdat de bedragen kennelijk telkens op de zelfde bankrekening werden overgemaakt, dat moet worden verondersteld dat de bedragen telkens aan betrokkene werden overgemaakt en dat zij als enige toegang had tot die rekening.

De verwerende partij geeft in dit verband ook nog aan dat de verzoekende partij thans niet dienstig een document kan neerleggen in het kader van de huidige procedure waaruit blijkt dat zij de enige is die toegang heeft tot de desbetreffende rekening en laat gelden dat dit niet kan in het kader van het annulatiecontentieux. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij inderdaad voor het eerst bij haar verzoekschrift een stuk heeft gevoegd, waarin A. Bank bevestigt dat de verzoekende partij houder is geweest van de betrokken rekening. Dit stuk gaat gepaard met een "*relevé d'identité bancaire*" waarin aangegeven wordt dat de verzoekende partij de titularis van de rekening in kwestie is. Beide stukken dateren van 24 juli 2018 en aldus van na de bestreden beslissing van 9 juli 2018. Uit de synthesesmemorie blijkt echter niet dat de verzoekende partij dit zou betwisten en dat zij zou aanvoeren dat de gemachtigde met dit stuk had moeten rekening houden. Bovendien verhindert niets de Raad als annulatierechter om met bij het verzoekschrift gevoegde stukken rekening te houden om te beoordelen of de verzoekende partij *überhaupt* wel belang heeft bij de middelen die zij in dit verzoekschrift heeft ontwikkeld en later in haar synthesesmemorie herneemt.

Met haar betoog in de nota met opmerkingen kan de verwerende partij geen afbreuk doen aan de vaststelling van de Raad dat de gemachtigde de bestreden beslissing in de aangegeven mate *in casu* kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd. De Raad wijst er nog op dat hij zich niet uitspreekt over het feit of de gemachtigde al dan niet moedwillig of zelfs kwaadwillig heeft gehandeld, aangezien dit hoe dan ook niets verandert aan de vaststelling dat sprake is van een kennelijk onredelijke motivering. Deze vaststelling volstaat reeds opdat het betrokken motief niet overleefd kan blijven.

Bijkomend stelt de Raad vast dat de verzoekende partij terecht opmerkt dat niet blijkt dat er zich in het administratief dossier gegevens zouden bevinden die het aannemelijk maken dat de rekening van de verzoekende partij ook nog door twee andere personen (en dan nog personen met een *quasi*-identieke voornaam en een identieke achternaam) zou worden gebruikt. Daarnaast blijkt uit de overgemaakte bewijzen van overschrijving dat deze, zoals de verzoekende partij in haar synthesesmemorie ook meermaals stelt, werden uitgevoerd in een filiaal van de A. Bank te Antwerpen en dat daarbij telkens een bankmedewerker tussenkwam. Volgens de verzoekende partij ligt hier de reden voor de foutieve spelling van haar voornaam. De Raad spreekt zich niet uit of dit inderdaad de reden is, maar hij stelt wel vast dat niet kan worden betwist dat deze werkwijze ruimte laat voor een menselijke fout en dat bovendien de kans groter is dat een bankmedewerker de naam van een begunstigde fout intypt dan dat een vader de naam van zijn kind foutief zou ingeven. Uit de bestreden beslissing of het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde dit element in ogenschouw heeft genomen bij zijn beoordeling van het gegeven dat sprake is van begunstigten met lichtelijk verschillende voornamen. Enerzijds – op de met één letter verschillende voornamen na – blijken uit het administratief dossier aldus geen gegevens die de stelling van de gemachtigde dat niet moet verondersteld worden dat de bedragen telkens aan de verzoekende partij werden overgemaakt en dat zij als enige toegang had/heeft tot die rekening, ondersteunen. Anderzijds blijkt niet dat de gemachtigde bij zijn beoordeling rekening heeft gehouden met het hem nochtans bekende gegeven dat de betrokken overschrijvingen via de bank met tussenkomst van een bankmedewerker werden uitgevoerd. De verzoekende partij maakt dan ook aannemelijk dat de gemachtigde onzorgvuldig heeft gehandeld. Op dit onderdeel van het betoog van de verzoekende partij (dat zij ook reeds in haar verzoekschrift voerde) gaat de verwerende partij in haar

nota met opmerkingen niet in, zodat geen afbreuk kan worden gedaan aan de vaststellingen van de Raad in dit verband.

Uit het bovenstaande is gebleken dat het motief van de bestreden beslissing op grond waarvan de gemachtigde enkel rekening heeft gehouden met de ene storting van 24 oktober 2011 op naam van Mai(...)ou(...) E. ten bedrage van "10000 DHS" en niet met alle stortingen, die een periode van 24 oktober 2011 tot 28 juni 2017 en een totaal bedrag van 15 402,79 euro beslaan, de materiële motiveringsplicht en bijkomend het zorgvuldigheidsbeginsel schendt, en aldus niet overeind kan blijven. Bijgevolg kan ook de vaststelling dat die ene storting een te laag bedrag betreft opdat de verzoekende partij aannemelijk zou kunnen maken dat zij van deze steun daadwerkelijk afhankelijk was om in haar levensonderhoud te voorzien gedurende zeven jaar, en dat deze bovendien niet recent genoeg is om als bewijs ten laste te dienen van voor de komst naar België en in het land van herkomst, ook niet overeind blijven.

Vervolgens wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om in de plaats van de gemachtigde te oordelen dat diens oordeel dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn en onvoldoende heeft aangetoond dat zij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, ook overeind kan blijven zonder het onderdeel van de motivering met betrekking tot de geldverzendingen door de referentiepersoon. De Raad wijst er in dit verband wel op dat de gemachtigde zelf aangeeft dat, gelet op de twee voormelde vaststellingen, "*uit het geheel van de beschikbare gegevens*" niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon.

De Raad wijst er tevens op dat de gemachtigde, voordat hij tot het net aangehaalde besluit is gekomen, vier voorgelegde documenten heeft opgesomd. Ten aanzien van het voorgelegde attest van het OCMW Antwerpen van 21 februari 2018, waaruit blijkt dat de verzoekende partij en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun krijgen / aangevraagd hebben, formuleert de gemachtigde geen opmerkingen. Ook op het attest van 6 december 2017 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen eigendommen of onroerende goederen op haar naam heeft in Marokko, heeft de gemachtigde niets aangemerkt. Naast de bespreking van de geldverzendingen die is aangetast door een motiveringsgebrek, bespreekt de gemachtigde nog een belastingattest van 6 december 2017 voor het jaar 2016-2017 waaruit blijkt dat de verzoekende partij geen inkomsten verwierf in het inkomstenjaar 2017. De gemachtigde oordeelt in dit verband dat dit attest zich enkel uitspreekt over inkomstenjaar 2016 en niets zegt over de jaren ervoor en of de verzoekende partij toen al dan niet inkomsten wist te verwerven. Hij besluit dat de onvermogenheid van in het land van herkomst hiermee aldus niet afdoende is aangetoond. De verzoekende partij betwist in haar synthesesmemorie dat onvoldoende zou zijn aangetoond dat zij onvermogen was in het land van herkomst, waarbij zij verwijst naar de beide attesten van 6 december 2017 die zij heeft voorgelegd. De verwerende partij voert dan weer aan dat de vaststellingen van de gemachtigde met betrekking tot dit attest terecht zijn en dat hij terecht motiveerde dat de onvermogenheid van in het land van herkomst niet afdoende is aangetoond. Nog los van de vaststelling dat de verwerende partij niet ingaat op het betoog van de verzoekende partij dat zij met betrekking tot haar onvermogenheid zowel stukken met betrekking tot haar inkomsten als met betrekking tot onroerend goed heeft voorgelegd, en los van de vaststelling dat ook uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke manier de gemachtigde deze beide stukken samen heeft beoordeeld (en of hij het attest met betrekking tot de (onroerende) eigendommen zelfs op zich in zijn beoordeling heeft betrokken), herhaalt de Raad dat hij niet in de plaats van de gemachtigde kan oordelen in welke mate de door een motiveringsgebrek aangetaste overweging aangaande de geldverzendingen heeft doorgewogen in zijn besluitvorming met betrekking tot de afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon in het land van herkomst.

Gelet op het bovenstaande kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat het besluit van de gemachtigde dat niet afdoende blijkt dat een afhankelijkheidsrelatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon bestond in het land van herkomst, ook zonder het aangetaste onderdeel van de motivering overeind kan blijven.

Deze vaststelling van de Raad kan echter slechts leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing, als blijkt dat deze beslissing geen verdere motieven bevat die haar kunnen schragen. *In casu* bevat de bestreden beslissing nog twee andere motieven, die betrekking hebben op de domicilie in

België. Bijgevolg stelt zich de vraag of de bestreden beslissing louter op grond van deze twee motieven overeind zou kunnen blijven.

In het eerste motief wordt gesteld dat de verzoekende partij sedert 10 januari 2018 tot op heden op het adres van de referentiepersoon woont, maar dat dit geen afbreuk doet aan de “*bovenstaande vaststellingen*” (zijnde de vaststellingen met betrekking tot het land van herkomst). De gemachtigde oordeelt dat het loutere gegeven dat de verzoekende partij op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, niet automatisch tot gevolg heeft dat zij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Hij voegt nog toe dat deze situatie bovendien betrekking heeft op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst. Uit de gebruikte bewoordingen blijkt dat de gemachtigde deze overwegingen aldus slechts maakt om te benadrukken dat de situatie in België niet kan gebruikt worden om een ten laste zijn in het land van herkomst uit af te leiden.

Aansluitend bevat de bestreden beslissing nog een motief met betrekking tot het huurcontract, op basis waarvan de gemachtigde besluit dat het niet geheel duidelijk is of de verzoekende partij wel degelijk terecht kan bij de referentiepersoon, maar hierbij wordt uitdrukkelijk aangegeven dat het slechts een “*bijkomstig*” motief betreft.

Uit de gebruikte bewoordingen van de twee motieven met betrekking tot de domicilie blijkt alleszins niet dat de gemachtigde hiermee het ten laste zijn in België nog verder concreet heeft onderzocht. Ook elders uit de bestreden beslissing blijkt niet dat deze beslissing zou zijn gesteund op andere overwegingen dan die met betrekking tot het land van herkomst, om tot de conclusie te komen dat uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende blijkt dat er reeds van in het land van herkomst of origine (en tot op heden) een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. De Raad benadrukt nogmaals dat de gemachtigde tot deze conclusie is gekomen op basis van de verwijzing naar de vier hoger aangehaalde stukken, waarvan er drie betrekking hebben op de situatie in Marokko en één op de situatie in België (met name een OCMW-attest), maar waarbij de gemachtigde over dit attest geen opmerkingen heeft geformuleerd. De gemachtigde stelt na de twee motieven met betrekking tot de situatie in België in een volgende paragraaf weliswaar zonder meer dat de verzoekende partij “*dan ook*” niet voldoet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet, maar uit deze zinsnede blijkt niet of en in welke mate de twee motieven met betrekking tot de situatie in België hebben doorgewogen om tot deze vaststelling te komen. De Raad benadrukt nogmaals dat hij niet in de plaats van de gemachtigde kan beslissen dat deze twee motieven na het wegvallen van de motivering met betrekking tot de situatie in het land van herkomst de bestreden beslissing alleen kunnen dragen, wanneer dit niet blijkt uit de bewoordingen van deze beslissing. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat deze louter op basis van de twee motieven met betrekking tot de domicilie in België (waarbij één van de twee dan nog uitdrukkelijk bijkomstig is) overeind zou kunnen blijven. De Raad wijst er nog op dat de verwerende partij dit ook niet aanvoert in haar nota met opmerkingen.

3.4 Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige in het eerste middel en in het tweede middel aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 juli 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend achttien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE